

SARA STORM

*Rakkauden
sointuja*

Sara Storm

Rakkauden
sointuja

SAGA Egmont

Rakkauden sointuja

Cover image: Shutterstock, Unsplash & Midjourney
Copyright © 2026 Sara Storm and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727350448

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Mustafa Babu

– Haista ämmä paska! huusi riiviöistä retein olkansa yli puskiessaan kirjaston ulkoeteiseen vievän oven auki. Muut kaksi teinihäirikköä röntystelivät johtajansa perässä nuhjuiset reput olkapäillään keikkuen. Saima kuuli, miten poikakolmikko rähähteli eteisessä ennen ulos astumistaan.

– Vittumainen ämmä, yksi manasi.

– Näittekö miten se pelkäsi meitä? Se oli ihan kuset housuissa, toinen ilakoi.

Saima veti henkeä ja yritti saada pulssinsa laskemaan. Työkaveri Miia pysähtyi kirjakärryn kanssa hänen viereensä.

– Pistit sitten kolmikon pihalle, hän ihmetteli. – Ei niitä olisi tarvinnut enää kestää kuin vartti.

Hän viittasi siihen, että kirjaston sulkemisaika oli lähellä, ja silloin joka tapauksessa kehoitettaisiin lähtemään niitakin asiakkaita, jotka eivät olleet aiemmin tajunneet poistua.

– Oli pakko, Saima sanoi. – Volyymi nousi koko ajan, ja joka toinen sana oli se v-alkuinen. Ja näitkö, missä kunnossa lastenkir-

janurkkauksen sohva on? Pyysin, että he keräisivät edes karkki-paperinsa. Ei sopinut.

Miia työnsi kärryn muutaman metrin päässä olevan limen-vihreän sohvan luo ja järkyttyi. Huonekalu oli sipsinmurujen ja karkkipaperien peitossa.

– Tässähän on jotain merkkiä länttejäkin, Miia päivitteli. – Limsaako?

– Toivottavasti, Saima hymähti ja hieroi kireitä ohimoitaan. Hän ei olisi ihmeteltyt, vaikka riiviöt olisivat keksineet syljeskellä sohvalle. Tai vielä pahempaa.

– Pitääkö niille antaa porttikieltoa, Miia pohti.

– En tiedä. Pontus saa päättää, Saima sanoi ja ajatteli, että kirjaston johtajana toimiva Pontus tuskin määräisi häiriköille rangaistuksia. Kolmen teinin isä Pontus halusi aina neuvotella nuorison kanssa ja ymmärtää heitä, missä ei tietenkään ollut Saiman mielestä mitään vikaa. Hän oli kuitenkin sitä mieltä, että Pontus saisi hoitaa neuvottelun tuon kyseisen yläkouluikäisen poikakolmikön kanssa ihan itse. Saima ei puuttuisi asiaan eikä kritisoi lopputulosta. Hän tiesi, että vaikka yhden lapsiporukan saisi oppimaan tavoille, ilmestyisi kohta uusi sakki mellakoimaan. Korttelin päässä koulusta oleva kirjasto oli nuorisotalon jatke, se oli selvä asia. Ne asiakkaat, jotka halusivat lueskella hiljaisuudessa – etupäässä eläkeläiset – olivat jo oppineet tulemaan kirjastoon aamupäivisin, jolloin lapset olivat koulussa.

– Voi voi Saima, särkeekö sinun päätäsi?

Pontus oli tullut pikku toimistostaan lainaustiskin taakse ja katsoi Saimaa huolestuneesti matalien laatikkomaisten silmälasiansa yli. Kai juuri poistuneiden poikien mekkalointi oli kantautunut hänelle saakka.

– Vähän, Saima myönsi.

– Lähde kotiin jo, me pistetään Miian kanssa putiikki kiinni, Pontus lupasi.

– Ai, kiitos. No sehän sopii, Saima sanoi ja lähti kursailematta henkilökunnan tiloihin pukemaan ja hakemaan reppunsa.

Muutamaa minuuttia myöhemmin hän suori kohti bussipy-säkkiä. Toisella puolella katu kulki poikakolmikko, josta yksi alkoi osoitella häntä kavereilleen.

– Hei, tuolla menee se kirjaston kiukkuinen akka! hän kailotti.

Suulain poika kumartui ottamaan aurauskasasta likaista lunta, pyöräytti siitä pallon ja heitti kadun yli. Se lätsähti monen metrin päähän Saimasta.

– Paska ämmä! poika huusi.

Saima veti henkeä vastatakseen kipakasti, mutta juuri silloin bussi lähestyi pysäkkiä. Parempi näin, hän ajatteli noustessaan bussiin. Lapset saivat anteeksi kaikenlaista käytöstä, mutta aikuisten kohdalla asia oli toisin. Teineille haistatteleva kirjastontäti saisi huutia sosiaalisessa mediassa, ja se olisi noloa.

Kännykkä alkoi piristä heti kun Saima sai takapuolensa penkille.

– Kauheaa, kauheaa, äiti hönki. – Mustafa Babu yrittää viedä minulta rahat!

– Kuka? Miten? Saima ihmetteli.

– No en minä sitä tunne! Joku rosvo se on! äiti kiljui Saiman korvaan. – Minulle tuli juuri pankilta viesti, että tämä Mustafa on yrittänyt jotain maksua! Jos et ollut sinä, käy osoitteessa suomiturvallisuutta jotain, siinä luki!

– Äiti, Saima voihkaisi. – Sano, ettet sinä klikannut mitään linkkiä etkä antanut verkkopankkitunnuksiasi.

– En minä vielä kun meinasin kysyä sinulta ensin, että mitä teen! Olisiko viisainta mennä äkkiä paikan päälle pankkiin käy-

mään? Mutta kun ei sinne enää voi noin vain mennä, pitää varata aika ja –

– Äiti, kuuntele, Saima keskeytti. – Se viesti ei ollut pankilta, vaan huijarilta.

– Mitä, äiti kuulosti hölmistyneeltä. – Lähettikö Mustafa Babu itse sen viestin?

– Tavallaan. Sen huijarin nimi voi olla Mustafa tai yhtä hyvin Markku, Saima selitti. – Kukaan ei ole yrittänyt siirtää sinun rahojasi mihinkään – vielä. Se viesti on huijausyritys. Kai sinä olet nähnyt uutisia näistä asioista?

– Juu, äiti myönsi epävarmalla äänellä. – Mutta kun tässä viestissä lukee, että se on pankilta...

– Usko minua, se ei ole pankilta, Saima vakuutti. – Se on huijarilta, ja jos sinä klikkaat sitä linkkiä, sieltä aukeaa ihan verkkopankin näköinen sivusto, mutta se onkin huijareiden rakentama, ja kun sinä yrität kirjautua verkkopankkiisi, ne varastavat tunnukset ja tyhjentävät sinun tilisi.

– Niin se Mustafako on nähnyt sellaisen vaivan, että on tehnyt samannäköisen sivun kuin pankilla on, äiti ihmetteli. – Ja mistä se on minun puhelinnumeronikin saanut?

– Ei se varmaan ole sitä mistään saanut, Saima sanoi. – Ne lähettävät ihan sattumanvaraisesti tuhansia viestejä numeroihin ja toivovat, että joku haksahuttaa huijaukseen.

– Herranen aika, on siinä naputtelemista, äiti päivitteli.

– Tietokoneen avulla pystyy laittamaan helposti hirveän määrän viestejä, eikä tarvitse naputella yksitellen, Saima selitti. – Nyt poistat sen viestin ja jos tulee uusia, poistat nekin. Et tee mitään muuta. Osaatko sinä laittaa eston numerolle?

Äidin ääni alkoi kuulostaa empivältä.

– Mmm. Mutta mitä jos tämä ei ole huijaus? Mitä jos se ka-

mala Mustafa siellä koko ajan touhuaa ja yrittää siirtää minun rahojani, enkä minä tee mitään? hän kyseli.

– Usko minua: Mustafa eikä kukaan pysty viemään sinun rahojasi, jos et anna pankkitunnuksiasi, Saima sanoi.

– Mutta jos kuitenkin –

– Ei, Saima keskeytti ja hieroi ohimoitaan, joita oli alkanut taas pakottaa. – Älä tee mitään. Poista viesti, siinä kaikki.

– Hyvä on, minä poistan viestin, äiti lupasi, mutta kuulosti hiukan happamalta. – Mutta kuka sitten korvaa, jos Mustafa kuitenkin vie minulta rahat?

– Minä korvaan, Saima lupasi hiukan äreästi.

– Kirjastonhoitajan palkallako? äiti ihmetteli nenäkkäällä äänellä.

– Minä en tiennyt, että sinulla on miljoonia tililläsi, Saima letkautti samaan sävyyn.

Äiti alkoi tuhista, ettei miljoonia tietenkään ollut, mutta pari tuhatta kuitenkin, ja hän tarvitsi joka euron. Niin että jos tyttären neuvot osoittautuisivatkin huonoiksi ja Mustafa Babu ryöstäisi hänet putipuhtaaksi niin –

– Viimeisen kerran: Mustafa Babu ei ryöstä sinua! Saima huusi. – Ja nyt minä lopetan tämän puhelun, täytyy jäädä pois bussista.

Hän oli vaistoavinaan kanssamatkustajien merkitsevät katseet selässään poistuessaan autosta.

Mikä päivä, hän ajatteli kävellessään pysäkiltään kotiaan kohti. Ilkeitä teinejä ja äiti, jolle oli tullut päähänpinttymä jonkun huijarin keksimästä hahmosta. Mitä seuraavaksi?

Sitä ei tarvinnut odottaa kauaa, sillä heti, kun Saima kääntyi kotitalonsa kulmalta sen pihaan, hän tunnisti rappunsa edessä seisovan hahmon. Nilkkapituiseen imelänpunaiseen tekoturkkiin

pukeutuneen Helmiinan kädessä höyrysi sähkötupakka, ja hänen jalkojensa juuressa oli kolme isoa nyssäkkää sekä kitarakotelon näköinen kapine.

– Vihdoinkin! pikkusisko puuskahti. – Minä olen jäänyt täällä vaikka kuinka kauan!

– Anteeksi kuinka, Saima ähkäisi. – Minun työvuoroni päätymisestä on 20 minuuttia aikaa, etkä sinä minun ymmärtääkseni ole ilmoittanut mitään, että tulet – öö, kyläilemään? Miksi sinulla on mukana hirveä läjä tavaraa?

Helmiinan huulet – jotka hän oli sivellyt täsmälleen tekoturkin sävyisellä punalla – vääntyivät murheellisesti.

– Se on ohi, hän henkäisi dramaattisesti ja huiskautti mustiksi värjättyjä, pitkiä hiuksiaan. – Minä olin varma, että löysin elämäni miehen, mutta jouduin pettymään katkerasti!

– Voi sentään, Saima yritti eläytyä. – Ikävä kuulla, että on mennyt poikki – ööm, kukas hän nyt olikaan?

Sisko näytti syvästi sydämistyneeltä.

– Eliel! Helmiina kiljaisi. – Onko sinulla dementia, vai miten sinä olet voinut unohtaa minun poikaystäväni nimen?

– Anteeksi, Saima pahoitteli. – Olen tavannut hänet vain kerran ja silloinkin aika pikaisesti.

– Mutta minä kerroin sinulle sen tarinankin hänen nimestään, Helmiina muistutti happamalla äänellä. – Kerroin, että hän on saanut nimensä Eliel Saarisen mukaan ja hänen veljensä Alvar Aallon mukaan, koska heidän vanhempansa harrastivat arkkitehtuuria.

– Aivan, ja valehtelit heille, että minä olen saanut nimeni Saima Harmajan mukaan, Saima muisti.

Hänen nimensä takana ei ollut nuorena kuollut eeterinen ru-

noilija, vaan isän Saima-täti, tiuskea ja täräkkä muori, jota suvun lapset olivat pelänneet.

– No minä vain halusin hiukan nokittaa, kun Elielin äiti oli olevinaan niin hieno ja kulturelli, Helmiina sanoi. – Eikä sillä ole enää mitään väliä, koska Eliel ja minä olemme historiaa.

Saima oli kaivanut avaimensa esiin, mutta viivytteli alaoven avaamista. Helmiinan tavaraläjä hiukan huolestutti häntä. Kolumisen kuukautta sitten sisko oli suurellessti luopunut vuokra-asunnostaan ja muuttanut sadan kilometrin päähän iki-ihanan Elielinsä luo. Saima ei ollut varma, monesko Helmiinan elämän mies Eliel oli ollut – ehkä viides.

Helmiina oli huomannut hänen katseensa.

– Minulla ei ole enää kotia, joten kai sinä majoitat minut? pikkusisko kysyi. – Onhan sinulla tilaa.

– On tilaa, Saima myönsi. – Mutta tuota – oletko sinä alkanut soittaa kitaraa?

Helmiinan kasvoille asettui katkera ilme.

– Se on Elielin kitara. Et usko, miten hän killui kiinni tuossa kitarassaan! Se oli selkeästi rakkaampi kuin minä, ja viimeiseksi työkseni minä päätin, että jos hän kerran pärjää ilman minua, niin pärjätköön myös ilman kitaraansa, sisko sihisi.

– Sinä siis varastit poikaystäväsi kitaran, Saima suomensi. – Se ei varmaan ollut ihan viisasta.

– Ihan sama, Helmiina tuhahti. – Autatko sinä näiden tavaroiden kanssa, vai meinaatko vain töllöttää vieressä? Minä tulin taksilla bussiasemalta...

– Autan minä, Saima huokaisi. Tarttuessaan ensimmäiseen nyssäkkään hän saattoi vain toivoa, että Helmiina tekisi heilansa kanssa sovun nopeasti, ja hänen majailustaan tulisi hyvin lyhytaikainen järjestely. Pikkusisko oli toki oikeassa siinä, että Saimalla

oli tilaa: hänellä oli kolmen huoneen ja keittiön asunto, jossa hän asui kaksin kissansa kanssa. Saima vain nautti kaikesta siitä tilasta mieluiten ilman muita ihmisiä.

– Kahvi maistuisi, Helmiina huomautti merkitsevällä äänellä.

Hän oli parkkeerannut sohvalle, josta Saiman harmaaturkinen kissa Huuko oli häntä suorana paennut keittiöön ja mulkoilisen ovensuusta Helmiinaa pahansuovasti keltaisilla silmillään.

– Minä laitan tulemaan, Saima lupasi, mutta täytti toki ensin kissan ruokakupin.

Huuko asettui syömään tyytyväisesti puristen, ja Saima alkoi mitata kahvia keittimeen yrittäen päästä yli ärsyyntyneestä olostaan. Hänen rutiininsa oli rikottu. Hän ei yleensä näin myöhään enää juonut kahvia, vaan iltaan kestäneen työvuoron jälkeen söi kevyen lämpimän ruuan. Helmiinalla on kriisi, minun pitää tukea häntä, Saima hoki itselleen kattaessaan heille kahvipöydän. Jääkaapissa olisi ollut annos eilistä minestronekeittoa, mutta Saima jätti sen lämmittämättä ja teki heille molemmille voileipiä.

Kahvin äärellä hän viritteli keskustelua Helmiinan ja Elielin välirikon syistä.

– Ei kai se homma nyt ihan pelkkään kitaransoittoon voinut kaatua, hän epäili.

– Kaatui se, Helmiina vakuutti. – Sitä ei voi tajuta, ellei ole itse nähnyt. Ja kuullut. Ihan maanista rämpyttelyä! Ruokapöydässä, telkkarin ääressä, illalla sängyssä, joka paikassa. Jopa vessassa! Eikö ole muka sairasta?

– Mmmh. Eikö hänen kanssaan voinut keskustella asiasta? Saima ihmetteli.

– Mitä keskustelemista siinä voi olla, että kun minä olisin halunnut huomiota, mies näki vain kitaransa? Helmiina vaikersi.

Uusia tuulia ja yllättäviä tunteita

Nuoren kirjastonhoitajan Saiman rakkauselämä on ollut jo vuosia yhtä kuiva kuin hänen maantien väriset hiuksensa. Tilanne kääntyy pääläelleen, kun Saiman sisko Helmiina ilmaantuu kutsumatta Saiman luo ja aloittaa erikoisten tapahtumien kierteen.

Pian Saima löytää itsensä tilanteesta, jossa kolme miestä seisoo hänen alaovellaan vannomassa rakkauttaan. Edessä on hyppy tuntemattomaan. Mutta onko hän löytämässä elämänsä rakkauden vai tekemässä kohtalokkaan virheen?

Sara Storm on helsinkiläinen kirjailija ja vapaa toimittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.